

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/68/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3515209370
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Škultétyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3515209370.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Škultétyovej a sudcov JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Denisa Vékonyho v spore žalobcu S. I., narodeného dňa XX.XX.XXXX, bytom J. S. J. I., L. 5, štátny občan SR, proti žalovanému K. U. N. N., so sídlom G., K. XX, F.: XX XXX XXX, zastúpenému M. H. Z.. M. U., N., so sídlom G., H. XX, F.: XX XXX XXX, o určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy a vydanie bezdôvodného obohatenia, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 27. novembra 2020, č. k. 5C/247/2015-204 takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I., IV. **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie svojím (v poradí druhým) rozsudkom žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 297,76 eur spolu s 5 %-ným úrokom z omeškania ročne od 24.09.2015 do zaplatenia (výrok I.), žalobu v časti o zaplatenie istiny vo výške 6,06 eur zamietol (výrok II.), konanie v časti o zaplatenie úroku z omeškania prevyšujúceho 5 % ročne zastavil (výrok III.), žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 98 % (výrok IV.).

2. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že žalobcovi bol na základe jeho písomnej Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru zo dňa 18.10.2016 žalovaným poskytnutý úver vo výške 42 012,- Sk (1 394,54 eur) tým spôsobom, že žalobca v predtlačí Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru vyplnil údaje v bode 5. a požiadal žalovaného o úver vo výške 42 012,- Sk (1 394,54 eur) s mesačnými splátkami vo výške 2 334,- Sk (77,47 eur), pri celkovej čiastke ktorú mal zaplatiť vo výške 84 024,- Sk (2 789,08 eur), pri RPMN za úver 72,19 %, s dohodnutým poplatkom za uzatvorenie zmluvy vo výške 1 500,- Sk (49,79 eur). Z údajov doplnených žalovaným do bodu 6. Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru a Oznamenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 19.10.2006 vyplýva, že žalovaný žalobcovi schválil úver v celkovej výške 84 024,- Sk (2 789,08 eur), so splatnosťou úveru 36 mesiacov, s mesačnou splátkou vo výške 2 334,- Sk (77,47 eur), dátum prvej splátky úveru k 17.11.2006, dátum poslednej splátky úveru 17.10.2009, pri RPMN úveru 72,56 %. V danom prípade ide o nepochybne spotrebiteľský úver, ktorého podstatnou náležitosťou musí byť aj dohoda o výške RPMN. Výška RPMN úveru bola však uvedená rozdielne v návrhu na uzavretie zmluvy bod 5. Žiadosti (72,19 %) a v akceptácii bod 6. Žiadosti (72,59 %). Z hľadiska zmluvného práva je úplne irelevantné, či takáto zmena je pre spotrebiteľa výhodná alebo nevýhodná, podstatná je skutočnosť, že návrh nebol prijatý bezvýhradne. Z ust. § 44 ods. 2 prvá veta OZ vyplýva, že prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. Z uvedených dôvodov dojednanie o RPMN nemožno považovať za platné zmluvné dojednanie, keďže chýba bezvýhradná akceptácia návrhu a k zmluvnému konsenzu medzi zmluvnými stranami v

tejto otázke nedošlo. Absencia dohody o povinnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere (RPMN) spôsobuje, že spotrebiteľský úver treba považovať za bezúročný a bez poplatkov (§ 4 ods. 2 písm. g/ zákona o spotrebiteľských úveroch), pričom zároveň nie je možné konštatovať ani to, že došlo k platnému uzatvoreniu zmluvy o spotrebiteľskom úvere písomnou formou. Ďalej súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že v predloženej Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/ Zmluva o revolvingovom úvere úplne absentujú údaje o sume, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v zmysle § 4 ods. 2 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch. Podľa § 4 ods. 5 citovaného zákona od spotrebiteľa veriteľ nemôže požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi nie je podpísané žalobcom ako dlžníkom, preto nemá povahu dvojstranného právneho aktu a údaje v ňom uvedené nemožno považovať za zmluvné dojednanie účastníkov konania. Vychádzajúc z uvedeného, žalobca aj z tohto dôvodu nebol povinný žalovanému plniť viac (úroky, poplatky), než zodpovedalo poskytnutej istine úveru /po odpočítaní poplatku za uzatvorenie zmluvy vo výške 49,79 eur (1 500,- Sk)/ t.j. sume 1 344,75 eur. V konaní bolo preukázané, že žalobcovi bol poskytnutý úver len vo výške 1 344,75 eur. Žalobca formou splátok zaplatených v období od 17.11.2006 do 17.07.2009 uhradil žalovanému celkovo sumu 2 246,63 eur, čo vyplýva z karty klienta. Následne dňa 13.01.2012 žalovaný ako veriteľ prostredníctvom zamestnávateľov žalobcu prijal sumu 170,- eur; dňa 13.07.2015 sumu 6,06 eur; dňa 11.08.2015 sumu 148,88 eur; dňa 11.09.2015 sumu 77,47 eur a dňa 12.10.2015 sumu 77,47 eur. Celkovo tak žalovaný od žalobcu obdržal úhrady vo výške 2 726,55 eur, čím sa na úkor žalobcu obohatil o sumu 1 381,80 eur (2 726,55 - 1 344,75 = 1 381,80 eur). Pokiaľ žalovaný tvrdil, že na predmetnej zmluve o revolvingovom úvere eviduje zo strany žalobcu uhradených celkom 2 726,55 eur, pričom žalobcovi bolo reálne vyplatených 2 293,03 eur (úver vo výške 1 344,75 eur a revolving vo výške 948,28 eur), súd prvej inštancie poukázal na to, že žalovaný svoje tvrdenie o vyplatení revolvingu v konaní žiadnym spôsobom nepreukázal. Navyše je potrebné uviesť, že aj v prípade, ak by bolo tvrdenie žalovaného o poskytnutí revolvingu pravdivé, žalobca by žalovanému zaplatil o 433,52 eur viac, než bol v skutočnosti povinný pri bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného úverového vzťahu. Na základe uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobcu, a to minimálne vo výške 433,52 eur. Žalobca sa domáhal vydania bezdôvodného obohatenia len vo výške 303,82 eur, pričom súd prvej inštancie vzhľadom k dôvodne vznesenej námietke premlčania nároku v časti 6,06 eur mohol žalobcovi priznať len sumu 297,76 eur. Medzi stranami nebolo sporné, že žalovaný prijal úhradu vo výške 6,06 eur dňa 13.07.2015. Žalobca rozšíril svoj žalobný návrh o túto sumu až na pojednávaní dňa 24.05.2019, čo bolo až po márnom uplynutí zákonom stanovenej 2 ročnej subjektívnej, ako aj 3 ročnej objektívnej premlčacej lehoty platiacej pre prípady bezdôvodného obohatenia (§ 107 OZ). Súd prvej inštancie preto výrokom I. zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 297,76 eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania odo dňa podania žaloby (24.09.2015) do zaplatenia., priznal žalobcovi úrok z omeškania podľa § 517 ods. 1, 2 OZ, vo výške upravenej v § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov a zároveň výrokom III. rozhodol o zastavení konania v časti úroku z omeškania prevyšujúceho 5 % ročne, nakoľko žalobca v priebehu konania zmenil svoj žalobný návrh a žiadal priznať úrok z omeškania v nižšej výške, než pôvodne žaloval (§ 145 ods. 2 CSP). Výrokom II. žalobu pre premlčanie časti žalobou uplatneného nároku vo výške 6,06 eur zamietol. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 44 ods. 2, § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 261 ods. 3 písm. d), § 497 Obchodného zákonníka, § 25 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., § 2, § 3 ods. 1, § 4 ods. 1, 2, 3, 4, 5 zákona č. 258/2001 Z. z. účinného ku dňu 19.10.2006, § 107 Občianskeho zákonníka, o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP tak, že žalobcovi voči žalovanému priznal náhradu účelne vynaložených trov konania v rozsahu 98 %. Žalobca bol procesne neúspešný len v nepatrnej časti (o zaplatenie 6,06 eur), čo s prihliadnutím na všetky žalobou uplatnené nároky (určovacie, na plnenie) súd vyhodnotil ako procesný neúspech v rozsahu 1 %. Žalovaný bol tak procesne neúspešný vo zvyšnej časti, t.j. vo výške 99 %. Čistý procesný úspech žalobcu tak predstavuje 98 % (99 % - 1 % = 98 %).

3. Proti výroku I. a IV. podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný a domáhal sa, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil tak, že žalobu zamietne a prizná mu právo na náhradu 100 % trov právneho zastúpenia pred súdom prvej inštancie i v odvolacom konaní. Vytýkal súdu prvej inštancie, že z jeho rozhodnutia nevyplýva, z akej právnej normy súd prvej inštancie vyhodnotil to, že RPMN by sa mala dohodnúť, keď ku dňu 18.10.2006 neexistovalo v právnom poriadku SR žiadne ustanovenie o tom, že RPMN sa určuje dohodou. Poukázal na § 2 písm. d), § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z. z. a uviedol, že z citovaných ustanovení vyplýva, že RPMN sa určuje výpočtom, teda nie dohodou a takto určená hodnota sa uvádza v zmluve. Údaj o RPMN má byť určený

tak, že je vypočítaný na základe údajov platných v čase uzavretia zmluvy, pričom sa vychádza z údajov jestvujúcich v danom čase, ku ktorým patrí dátum prvého čerpania, ktorý je známy v čase uzavretia zmluvy, nie však v čase, kedy sa podáva žiadosť o poskytnutie úveru. Zákonná úprava určenia RPMN teda nielen svojim textom, ale aj spôsobom jeho určenia vychádza z toho, že nejde o údaj dohodnutý, ale presne určený stanoveným spôsobom. Pokiaľ by neurčil RPMN schváleného úveru postupom podľa zákona č. 258/2001 Z. z., porušil by zákon. Rozsudok súdu prvej inštancie preto považoval za v rozpore so zákonom č. 258/2001 Z. z. a súčasne ho považoval za nepreskúmateľný, pretože neponúka žiadne dôvody, úvahy, ktorými sa súd prvej inštancie riadil, ak uvádza absenciu dohody o RPMN. Pokiaľ súd prvej inštancie s poukazom na § 4 ods. 5 zák. č. 258/2001 Z.z. uviedol, že žalobca nemá povinnosť platiť nič iné ako len istinu, pretože v zmluve nie sú uvedené poplatky za úver ani iné úroky, uviedol, že toto tvrdenie je v rozpore so zmluvou, z ktorej vyplýva výška poplatku za uzavretie zmluvy (1 500,- Sk) a rovnako aj údaj o zmluvnej odmene, predstavujúcej vyčíslenie úrokov za celé obdobie trvania zmluvy, čo súd nezohľadnil. Napádaný rozsudok neobsahuje dôvody, pre ktoré súd priznal úrok z omeškania od 24.09.2015, ktorý dátum nezdôvodnil. Uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), h) CSP.

4. Žalobcovi bolo odvolanie žalovaného doručené dňa 17.08.2021, písomne sa k nemu nevyjadril.

5. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutých výrokoch I., IV. ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP.

6. Rozsudok súdu prvej inštancie nebol vo výrokoch II., III. stranami sporu spochybnený, v týchto výrokoch nadobudol právoplatnosť a odvolací súd sa ho nedotýkal.

7. Z obsahu spisu v danej veci vyplýva, že dňa 19.10.2006 uzatvoril žalobca a žalovaný Zmluvu o poskytnutí revolvingového úveru, na základe ktorej sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobcovi, ako fyzickej osobe, revolvingový úver vo výške 42 012,- Sk (1 394,54 eur), ktorý sa žalobca zaviazal vrátiť v 36 mesačných splátkach po 2 334,- Sk (77,47 eur). Celková čiastka, ktorú mal žalobca zaplatiť, bola 84 024,- Sk (2 789,09 eur). Súčasťou zmluvy bola v bode 7. aj dohoda o zrážkach zo mzdy, ktorú súdy vyhodnotili ako neplatnú (viď rozsudok tunajšieho súdu č.k. 19Co/164/2019-170).

8. Úlohou súdu prvej inštancie, po čiastočnom zrušení jeho rozsudku, bolo opätovne sa zaoberať nárokom žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia vyplývajúceho zo Zmluvy revolvingovom úvere zo dňa 19.10.2006, vykonať prieskum tejto zmluvy (v rámci hraníc určených na ochranu spotrebiteľa), ustáliť, aký bol celkový dlh žalobcu voči žalovanému vyplývajúci z ich zmluvného vzťahu, akú sumu žalobca žalovanému celkovo uhradil, posúdiť či došlo, alebo nedošlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu a opätovne o nároku žalobcu ako i o trovách celého konania rozhodnúť.

9. Súd prvej inštancie správne danú vec posúdil podľa zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu 19.10.2016, nakoľko v úverovej zmluve uzavretej medzi stranami sporu došlo za účinnosti tohto zákona.

10. Súd prvej inštancie spotrebiteľský úver uzavretý medzi stranami sporu považoval za bezúročný a bez poplatkov s poukazom na ust. § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, nakoľko v zmluve absentovala dohoda o povinnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere (RPMN), preto nebolo možné konštatovať, že došlo k platnému uzavretiu zmluvy o spotrebiteľskom úvere písomnou formou. Mal za to, že v danom prípade ide nepochybne o spotrebiteľský úver, ktorého podstatnou náležitosťou musí byť aj dohoda o výške RPMN, pričom RPMN úveru bola uvedená rozdielne v návrhu na uzavretie zmluvy bod 5. Žiadosti (72,19 %) a v akceptácii bod 6. Žiadosti (72,59 %), návrh tak nebol prijatý bezvýhradne (§ 44 ods. 2 prvá veta OZ). Z uvedených dôvodov dojednanie o RPMN nemožno považovať za platné zmluvné dojednanie, keďže chýba bezvýhradná akceptácia návrhu a k zmluvnému konsenzu medzi zmluvnými stranami v tejto otázke nedošlo. Absencia dohody o povinnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere (RPMN) spôsobuje, že spotrebiteľský úver treba považovať za bezúročný a bez poplatkov (§ 4 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch), pričom zároveň nie je možné konštatovať ani to, že došlo k platnému uzatvoreniu zmluvy o spotrebiteľskom úvere písomnou formou.

11. Odvolací súd, vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, udáva, že sa nestotožňuje so záverom, ku ktorému dospel súd prvej inštancie a to, že medzi stranami nedošlo k uzavretiu Zmluvy o revolvingovom úvere z dôvodu, že zmluvu ako prvý podpísal žalobca, ktorý v bode 5. Zmluvy vyplnil údaje o požadovanom revolvingovom úvere, podal teda podľa súdu prvej inštancie v zmysle § 43a ods. 1 Občianskeho zákonníka návrh na uzatvorenie zmluvy, ktorý však podľa súdu prvej inštancie zo strany žalovaného nebol v celom rozsahu akceptovaný, pretože v bode 6. Zmluvy - „údaje o schválenom revolvingovom úvere“, bol údaj o splatnosti úveru a RPMN do bodu 6. doplnený až veriteľom pri podpise zmluvy v inej výške ako uvádzal žalobca, a teda žalovaný podľa súdu prvej inštancie v skutočnosti v zmysle ust. § 44 ods. 2 OZ návrh žalobcu na uzatvorenie zmluvy odmietol a naopak predložil žalobcovi nový návrh na uzatvorenie zmluvy o revolvingovom úvere, ktorý žalobca neakceptoval, k zmluvnému konsenzu ohľadne výšky RPN tak nedošlo.

12. Odvolací súd súhlasí s odvolateľom, že je právne irelevantné pre otázku riadneho uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere medzi účastníkmi zmluvného vzťahu, že žalovaný pri prijatí návrhu žalobcu na uzatvorenie zmluvy mal dopísať do údajov o schválenom úvere /bod 6. Žiadosti/zmluvy/ údaj o RPMN úveru. Uvedená skutočnosť neznamená, že žalovaný prijal návrh žalobcu na uzatvorenie zmluvy so zmenami (výhradou), čo by v zmysle § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka znamenalo, že žalovaný odmietol návrh žalobcu na uzatvorenie zmluvy, adresoval mu nový návrh, ktorý však potom nebol žalobcom prijatý a preto medzi účastníkmi nedošlo k uzatvoreniu zmluvy. Hodnota RPMN úveru nie je náležitou zmluvy, na ktorej by sa mali účastníci zmluvy konsenzuálne dohodnúť. Takáto hodnota zohľadňuje parametre poskytovaného úveru a je daná výpočtom matematického vzorca stanoveného v zákone č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Ak sa teda účastníci zmluvy o spotrebiteľskom úvere dojednávajú na výške úveru, termíne jeho splatnosti, výške, počte a splatnosti splátok úveru, úrokoch z úveru a ostatných nákladoch úveru, vykoná sa výpočet RPMN úveru podľa zákonom stanoveného matematického vzorca a zistená hodnota sa uvedie veriteľom do akceptácie návrhu dlžníka na uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere a to bez ohľadu na to, či samotný dlžník nejakú hodnotu RPMN úveru vo svojom návrhu uviedol alebo nie.

13. Na druhej strane súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že Zmluva o revolvingovom úvere neobsahuje údaj o úroku zo spotrebiteľského úveru, z ktorého dôvodu v zmysle § 4 ods. 5 Zák.č. 258/2001 Z.z. účinného v čase uzavretia zmluvy nemôže žalovaný ako veriteľ úrok od žalobcu ako dlžníka požadovať. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že zmluva obsahuje údaj o zmluvnej odmene, ktorá predstavuje vyčíslenie úrokov za celé obdobie trvania zmluvy, odvolací súd poukazuje na znenie Zmluvy o revolvingovom úvere v bode 5., v ktorom je uvedené „Požadovaná výška úveru (v SK, predstavuje aj celkovú sumu splátok úveru, úrokov a poplatku za uzatvorenie zmluvy) : XXXXX“, z ktorého znenia nie je možné uzavrieť, že ide o riadne uvedenie úroku z úveru. Účelom právnej úpravy v citovanom zákonom ustanovení je bez pochybností poskytnutie ochrany spotrebiteľovi, ktorý má právo byť informovaný o výške úrokov z úveru a poplatkov priamo v zmluve so sankciou straty práva na úroky a poplatky v zmluve neuvedené. Odvolací súd sa preto stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že úverová zmluva neobsahuje údaj o úroku. Za nesprávny považuje názor odvolateľa, že postačuje, ak v zmluve je v požadovanej výške úveru (84 024,- Sk) uvedené, že zahŕňa i úroky (bez akejkoľvek špecifikácie) spolu so splátkou úveru a poplatku za uzavretie zmluvy. Je potrebné tiež zdôrazniť, že mesačná splátka vo výške 2 334,- Sk je v zmluve uvedená iba vrátane úroku (bez špecifikácie) a bez uvedenia poplatkov, pričom výška splátky vynásobená počtom splátok predstavuje požadovanú (v zmluve uvedenú) výšku úveru. Z takéhoto rozporného znenia zmluvy o revolvingovom úvere nie je možné dospieť k inému záveru, ako dospel súd prvej inštancie, t.j., že v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere nie je úrok z úveru uvedený, a preto žalovaný nemôže od žalobcu požadovať jeho zaplatenie. Pokiaľ žalobca zaplatil žalovanému viac ako istinu a poplatok za uzatvorenie zmluvy, vzniklo na jeho strane bezdôvodné obohatenie na úkor žalobcu (§ 466 OZ), ktoré musí žalobcovi vydať.

14. K námietke odvolateľa, že súd prvej inštancie neodôvodnil, prečo priznal úrok z omeškania od 24.09.2015, odvolací súd poukazuje na bod 43. odôvodnenia rozsudku súdu v prvej inštancie, v ktorom je výslovne uvedené, že úrok z omeškania súd prvej inštancie priznal odo dňa podania žaloby.

15. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. a súvisiacom výroku IV. ako vecne správny potvrdil.

16. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalobca, patrila by mu preto náhrada trov odvolacieho konania. Z obsahu spisu však nevyplýva, že by žalobcovi vznikli v odvolacom konaní trovy, a preto odvolací súd žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

17. Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).